

Sublimație

Ioan Popa

Neaua din câmpii-i fugită
Pe-un sărut din vremuri calde
Și-un pui de viscol o irită
Care-i umblă-n sân cu șoalde

Țurțuri lăcrimează-a milă
Sub umerii de șură veche,
Unde săniile vor zace-n silă
Trei anotimpuri in priveghi, de veghe...

Echinoxul in talere așează
Yin și Yang dintr-o clepsidră,
Albul zăpezii in zi îl sublimează,
Felii de noapte înghesuie-n firidă.

Mi-am uitat la tine-n pleoapă
Sărutul iernii, famelic, slobozit,
Cu fulgii albi, născuți și ei din apă,
Ce buzele, mai mult, ne-au umezit!...

La acel sărut râvnesc mereu,
Pe dezghețatele câmpii, pe cărărușe,
Acum, in loc de fulgi, cu mâna, eu
Pe buze te mângâi cu brândușe!